

*Cu dragoste, în memoria
vărului meu Stephen Reiter.
Și în cinstea copiilor săi
David, Samantha și Jason.*

„O, suflete, fii pregătit pentru venirea Străinului.
Fii pregătit pentru cel care știe să pună întrebări.
Există unul care își amintește drumul către ușa ta:
Poți scăpa de viață, dar nu de moarte.“

T.S. Eliot

Capitolul 1

Străinul nu a distrus dintr-odată lumea lui Adam.

Așa avea să-și spună Adam Price mai târziu, dar era o minciună. Cumva, Adam știuse imediat, chiar din prima propoziție, că viața mulțumitoare din suburbie, pe care o cunoscuse ca soț și tată a doi copii, dispăruse pentru totdeauna. În aparență, era o simplă propoziție, însă în intonație exista ceva, ceva atoateștiutor și oarecum plin de grijă, care-i atrăgea atenția că nimic nu va mai fi vreodată la fel.

— Nu trebuia să rămâi cu ea, zise Străinul.

Se aflau la centrul comunitar American Legion Hall din Cedarfield, statul New Jersey. Cedarfield era un oraș plin de manageri de fonduri de investiții, bancheri și alți experți financiari ai universului. Le plăcea să bea bere la American Legion Hall pentru că-i încânta să-și petreacă timpul printre cei aflați mai jos pe scara socială, un mod de a se preface că sunt băieți de treabă, sarea pământului, în genul celor dintr-o reclamă la camionetele Dodge Ram, când, de fapt, nu erau nici pe departe așa.

Adam stătea lângă teigheaua lipicioasă a barului. În spațiile lui se afla o țintă de darts. Reclamele de neon propuneau berea Miller Lite, dar Adam ținea în mâna dreaptă o sticlă de Budweiser. Se întoarse spre bărbatul care tocmai se așezase lângă el și, cu toate că știa deja răspunsul, îl întrebă:

— Cu mine vorbești?

Individul era mai tânăr decât majoritatea tăticilor, mai slab, aproape sfrijit, cu ochi mari albaștri pătrunzători. Avea brațe albe și mlădioase, iar sub una dintre mânecile scurte se ghicea un tatuaj. Purta șapcă. Nu era chiar hipster, dar avea ceva de tocilar, ca un tip care conduce un depar-tament tehnic și n-a văzut niciodată soarele.

Ochii albaștri pătrunzători susținură privirea lui Adam cu o intensitate care îl făcu să vrea să se ferească.

— Ți-a spus că-i însărcinată, nu-i așa?

Adam simți cum strânge mai puternic sticla.

— De asta ai rămas. Corinne ți-a zis că e însărcinată.

Exact în acel moment, Adam simți cum un fel de întrepător se declanșează în pieptul lui, de parcă cineva apă-sase temporizatorul digital roșu al unei bombe, într-un film nereușit, și acum timpul începuse să se scurgă. Tic, tac, tic, tac...

— Te cunosc? întrebă el.

— Ți-a spus că-i însărcinată, continuă Străinul. Corinne. Ți-a zis că-i însărcinată, apoi a pierdut copilul.

American Legion Hall era plin de tătici din oraș, îmbrăcați cu tricouri albe de baseball cu mâneci trei sfer-turi și bermude informale sau blugi cu talie înaltă pentru tați cumsecade. Mulți purtau șepci. În seara asta aveau loc selecțiile băieților din clasele a patra, a cincea și a șasea pentru lotul de lacrosse¹, dar și pentru echipa A. Dacă vrei să observi comportamentul indivizilor cu personalitate de tip A în mediul lor natural, se gândi Adam, urmărește-i pe părinții care se implică în meciurile de selecție ale odrasle-lor. Discovery Channel ar trebui să filmeze asta.

— Te-ai simțit obligat să rămâi, nu-i așa? întrebă insis-tent bărbatul.

¹ Sport de echipă jucat cu un băț și cu o minge; cel mai vechi joc organizat din America de Nord, cu origini în Canada încă din seco-lul al XVII-lea (n.r.).

— Nu știu cine naiba...

— Te-a mințit, Adam.

Tânăarul vorbea cu convingere, nu doar ca și cum ar fi fost sigur de ceea ce spunea, ci ca și cum îi păsa cel mai tare de binele lui Adam.

— Corinne a inventat totul. N-a fost niciodată însărcinată.

Cuvintele continuau să cadă ca niște lovituri, amețindu-l pe Adam, slăbindu-i rezistența, lăsându-l zdruncinat și confuz și gata să se lase numărât în ring. Ar fi vrut să riposteze, să-l apuce pe tip de tricou și să-l arunce prin încăpere pentru că-i insulta astfel soția, dar n-o făcea din două motive.

Primul era toată povestea cu loviturile amețitoare care-i vlăguiau rezistența.

Iar al doilea consta în felul în care vorbea bărbatul, ceva din tonul lui încrezător, nenorocita de convingere din glasul său, care îl făcea pe Adam să-și spună că ar putea fi înțelept să-l asculte.

— Cine ești? întrebă Adam.

— Contează?

— Da, contează.

— Eu sunt Străinul. Străinul cu informații importante. Corinne te-a mințit, Adam. N-a fost însărcinată. A fost doar o șmecherie ca să te-ntorci la ea.

Adam clătină din cap. Revăzu evenimentele și se strădui să rămână rațional și calm.

— Am văzut testul de sarcină.

— Fals.

— Am văzut ecograma.

— Tot falsă. Bărbatul ridică mâna înaintea ca Adam să intervină: Și da, la fel era și burta. Sau mai bine zis, burțile. După ce Corinne și-a început reprezentația, n-ai mai văzut-o goală, nu-i așa? Ce făcea, pretindea că are grețuri noaptea ca să nu faceți sex? Așa se-ntâmplă de cele mai multe ori. Așa că, atunci când a pierdut copilul, tu ai

privit retrospectiv și ți-ai dat seama că sarcina a fost dificilă chiar de la început.

Din cealaltă parte a încăperii, o voce răsunătoare strigă:

— OK, băieți, luați-vă câte-o bere rece și hai să-ncepem petrecerea.

Vocea îi aparținea lui Tripp Evans, președintele ligii de lacrosse, fost director de publicitate pe Madison Avenue și un tip destul de la locul lui. Ceilalți tați începură să-și ia din rassel scaune de aluminiu, de genul celor folosite la concertele copiilor, la școală, și să le așeze în cerc în jurul încăperii. Tripp Evans privi spre Adam, îi observă expresia cu siguranță palidă a feței și se încruntă. Adam îl ignoră și se întoarse către Străin.

— Cine dracului ești?

— Consideră-mă salvatorul tău. Sau prietenul care tocmai te-a eliberat din închisoare.

— Vorbești prostii.

Conversațiile din jur se cam încheiaseră. Vocile se auzeau acum șoptite, iar sunetul scaunelor târâte pe podea răsuna în sală. Tații abordau pe chipuri expresii sportive, în vederea selecției. Adam ura povestea asta. El nici nu trebuia să se afle aici, ci Corinne. Ea era trezorerul consiliului de conducere al clubului de lacrosse, dar școala ei modificase programul conferinței profesorilor în Atlantic City la care trebuia să participe și, cu toate că era cea mai importantă zi din an pentru echipele de lacrosse din Cedarfield – de fapt, principalul motiv pentru care Corinne devenise atât de activă –, Adam fusese obligat s-o înlocuiască.

— Ar trebui să-mi mulțumești, continuă bărbatul.

— Despre ce vorbești?

Insul zâmbi pentru prima dată. Adam nu se putu împiedica să nu remarce că avea un zâmbet plăcut, zâmbetul unui vindecător, al cuiva care nu vrea să facă decât ceea ce e corect.

— Ești liber, spuse Străinul.

— Ești un mincinos.

— Tu știi mai bine, nu-i așa, Adam?

Din partea opusă a sălii, Tripp Evans se întoarce spre ei și strigă:

— Adam?

Toată lumea era deja așezată, cu excepția lui Adam și a Străinului.

— Trebuie să plec, șopti Străinul. Dacă ai neapărat nevoie de o dovadă, verifică-ți cardul Visa. Caută un transfer către Novelty Funsy.

— Stai...

— Încă ceva. Bărbatul se aplecă spre el: În locul tău, le-aș face teste ADN celor doi băieți.

Tic, tic, tic... bum!

— Poftim?

— În cazul ăsta n-am nicio dovadă, însă când o femeie e dispusă să mintă în legătură cu asemenea lucruri, ei bine, e destul de probabil să nu fie întâia oară.

Și astfel, năucindu-l iarăși pe Adam cu acea ultimă acuzație, Străinul ieși în grabă pe ușă.

Capitolul 2

Când Adam reuși să-și recapete controlul asupra picioarelor, alergă după Străin.

Prea târziu.

Străinul urca pe locul din dreapta șoferului, într-o Honda Accord gri. Mașina ieși din parcare. Adam sprintă s-o vadă mai de aproape, cu gândul de a reține numărul de înmatriculare, dar nu-și dădu seama decât că era din statul său, New Jersey. Când mașina viră spre ieșire, mai observă ceva.

La volan se afla o femeie.

Era tânără, cu păr blond lung. Când lumina felinarelor stradale îi căzu pe față, văzu că se uita la el. Ochii li se întâlniră pentru o fracțiune de secundă. Pe fața ei se citea o expresie de îngrijorare, de milă.

Pentru el.

Mașina se îndepărtă. Cineva îl strigă pe nume. Adam se întoarse și intră.

Începură cu selecția pentru echipele locale.

Adam se strădui să fie atent, dar părea că toate sunetele erau filtrate de echivalentul auditiv al ușii aburite de la cabina de duș. Corinne simplificase sarcina lui Adam. Evaluase fiecare băiat calificat pentru echipa clasei a șasea, așa că el nu mai avea decât să aleagă dintre cei rămași. Cheia – motivul real pentru care se afla acolo – era să se asigure că Ryan, fiul lor din clasa a șasea, ajungea în echipa starurilor. Băiatul mai mare, Thomas, acum în anul al doilea de

liceu, fusese exclus din echipa starurilor când avea vârsta lui Ryan pentru că, cel puțin așa credea Corinne, iar Adam tindea să-i dea dreptate, părinții lui nu se implicaseră suficient. Prea mulți dintre tații prezenți acolo în seara aceea veniseră nu atât din dragoste pentru joc, cât pentru a apăra interesele copiilor lor.

Inclusiv Adam. Trist, dar așa era adevărul.

Adam încercă să treacă peste ceea ce tocmai îi ajunsese la urechi – oricum, cine naiba era omul ăla? –, însă nu reuși. Vederea i se încheoșa când se uita la „rapoartele de evaluare” întocmite de Corinne. Soția sa fusese ordonată, aproape analitică, când făcuse lista, clasificând băieții de la cel mai bun, la cel mai slab. Când unul dintre băieți fu ales, Adam îi tăie automat numele. Studie scrisul cursiv al soției sale, care putea fi folosit drept model pentru exemplele de scrișori pe care profesorii de la clasa a treia le fixează deasupra tablei. Asta era Corinne. Era fata aceea care intră în clasă, se plânge că va pica, apoi termină prima testul și primește notă maximă. Era inteligentă, hotărâtă, frumoasă și...

Mincinoasă?

– Hai să trecem la echipele itinerante, băieți, propuse Tripp.

Sunetul scaunelor târșâite răsună din nou în sală. Încă în ceață, Adam se alătură cercului de patru bărbați care urmau să stabilească echipele A și B. Astea contau cu adevărat. Liga locală rămânea în oraș. Cei mai buni jucători erau în A sau în B și participau la turnee în tot statul.

„Novelty Funsy. De ce-mi sună cunoscut?”

Antrenorul principal al anului lor se numea Bob Baime, dar Adam, când se gândea la el, îi zicea Gaston, personajul din filmul Disney de animație *Frumoasa și Bestia*. Bob era un bărbat ca o gogoasă, ce afișa genul de zâmbet luminos pe care-l vezi numai la prostovani. Era gălăgios și mândru, prost și răutăcios, și peste tot pe unde umbla, cu pieptul în afară și brațele legănându-se, părea acompaniat de coloana

sonoră a filmului: „Nimeni nu-i mai îndemânic/nu se bate/nu trage mai bine decât Gaston...”

„Las-o baltă“, gândi Adam. „Străinul doar se juca cu tine...”

Selecționarea echipelor ar fi trebuit să dureze câteva secunde. Fiecare puști primea o notă de la unu la zece în diverse categorii – mânăuirea crosei, viteză, forță, pase, chestii de genul ăsta. Se făcea totalul și se obținea media. Teoretic, trebuia doar să parcurgi lista de sus în jos, să-ți selectezi pe primii optsprezece băieți pentru echipa A, pe următorii optsprezece pentru B, iar ceilalți rămâneau pe dinafară. Simplu. Dar mai întâi trebuia ca fiecare să se asigure că propriii lor fii intraseră în echipele antrenate de ei.

OK, bun, s-a rezolvat.

Apoi începi să parcurgi în jos clasamentul. Lucrurile meraseră repede până ajunseră la ultimii aleși pentru echipa B.

— Jimmy Hoch ar trebui să fie acolo, se pronunță Gaston.

Bob Baime vorbea arareori pur și simplu. De obicei, el dădea sentințe. Unul dintre secunzii lui timizi – Adam nu-i știa numele – zise:

— Dar Jack și Logan sunt amândoi în fața lui.

— Adevărat, acceptă Gaston, însă eu îl cunosc pe băiatul ăsta, pe Jimmy Hoch. Joacă mai bine decât cei doi. Doar că a avut o perioadă proastă la evaluări. Tuși în pumn înainte de a continua: Jimmy a avut un an greu. Părinții lui au divorțat. Ar trebui să-l ajutăm și să-l punem în echipă. Așa că dacă nimeni n-are nimic împotriva...

Începu să scrie numele lui Jimmy. Adam se pomeni rostind:

— Eu nu-s de acord.

Toți ochii se întoarseră spre el.

Gaston își împinse bărbia cu gropiță către Adam.

— Poftim?

— Eu am o problemă cu asta. Jack și Logan au punctaj mai bun. Cine are cel mai bun punctaj dintre ei doi?

— Logan, răspunse unul dintre secunzi.

Adam își aruncă o privire pe listă și văzu notele.

— Așadar, Logan ar trebui să fie în echipă. El e copilul evaluat ca fiind mai bun și cu scorul cel mai mare.

Secunzii nu oftară zgomotos, însă ar fi putut foarte bine s-o facă. Gaston nu era obișnuit să fie contrazis. Se aplecă în față, dezvelindu-și dinții mari.

— Fără supărare, dar tu ești aici doar ca înlocuitor al soției tale.

Pronunță cuvântul *soție* puțin apăsător, ca și cum ar fi vrut să spună că, dacă ții locul soției, înseamnă că nu ești bărbat adevărat.

— Nici măcar nu ești antrenor secund, continuă Gaston.

— Adevărat, zise Adam, dar știu să citesc niște cifre, Bob. Scorul general al lui Logan este de 6,7. Jimmy are numai 6,4. Chiar și în matematica din ziua de azi, 6,7 este mai mare decât 6,4. Dacă te ajută, îți fac un desen.

Gaston nu aprecia sarcasmul.

— Însă, după cum tocmai am explicat, există circumstanțe atenuante.

— Divorțul?

— Exact.

Adam se uită la secunzi. Dintr-odată, aceștia găsiseră ceva fascinant la podeaua din fața lor.

— Păi, în cazul ăsta, cunoști situațiile familiale ale lui Jack sau Logan?

— Știu că părinții lor sunt împreună.

— Deci acum ăsta e factorul decisiv? Întrebă Adam. Tu ai o căsnicie bună, nu-i așa, Ga... Aproape că-i scăpă Gaston. Bob?

— Poftim?

— Tu și Melanie. Sunteți cel mai fericit cuplu pe care-l cunosc, e adevărat?

Melanie era scundă, blondă și infatuată și clipea ca și cum cineva tocmai ar fi pălmuit-o. Lui Gaston îi plăcea s-o mângâie mult pe fund în public, nu atât pentru a-și demonstra afecțiunea, poate chiar dorința, cât pentru a arăta că femeia este proprietatea lui. Acum el se lăsă pe spate și încercă să-și găsească cu grijă cuvintele:

— Avem o căsnicie bună, da, dar...

— Păi, asta ar trebui să scadă cel puțin o jumătate de punct din scorul fiului tău, corect? Ceea ce l-ar duce pe Bob-junior la... să vedem... 6,3. Echipa B. În cazul în care creștem scorul lui Jimmy pentru că părinții lui au probleme, n-ar trebui de asemenea să-l scădem pe al fiului tău pentru că voi sunteți al dracului de perfecți?

Unul dintre secunzi întrebă:

— Adam, ești bine?

Adam întoarse brusc privirea către cel care vorbise.

— Da.

Gaston începu să-și flexeze pumnii.

Corinne a inventat totul. N-a fost niciodată gravidă.

Adam întâlni privirea tipului masiv și o susținu. „Hai, băiețel“, se gândi Adam. Acum ori niciodată. Gaston era tipul de bărbat mare și musculos la care știai că totul nu-i decât fațadă. Peste umărul lui Gaston, îl vedea pe Tripp Evans uitându-se uimit la ei.

— Aici nu-i tribunal, se apără Gaston dezvelindu-și dinții scânteietori. Ai depășit măsura.

Adam nu mai fusese de patru luni la un tribunal, dar nu se osteni să-l corecteze. Ridică foile și spuse:

— Bob, evaluările astea au un rost.

— La fel și noi, replică Gaston, trecându-și mâna prin coama neagră. Ca antrenori. Ca oameni care i-au urmărit pe puștiiăștia ani în șir. Noi avem ultimul cuvânt. Eu, ca antrenor principal, iau decizia finală. Jimmy are o atitudine bună. Și asta contează. Noi nu suntem computere. Folosim toate instrumentele pe care le avem la dispoziție ca să-i

selectăm pe copiii cei mai merituoși. Își desfăcu brațele mari, încercând să-l recâștige pe Adam: Haide, acum vorbim despre ultimul copil din echipa B. Nu prea înseamnă mare lucru.

— Pariez că pentru Logan înseamnă mare lucru.

— Eu sunt antrenorul principal. Alegerea finală îmi aparține.

Încăperea începu să se agite. Bărbații plecau. Adam deschise gura să mai zică ceva, dar care ar fi fost rostul? N-ar fi avut câștig de cauză și, la urma urmei, de ce o făcea? Nici măcar nu știa cine naiba era Logan. Doar încercase să-și îndepărteze gândurile de la dezastrul lăsat în urmă de Străin. Nimic mai mult. Era conștient de asta. Se ridică de pe scaun.

— Unde te duci? întrebă Gaston, cu bărbia atât de împinsă înainte, de parcă invita să primească o lovitură de pumn.

— Ryan este în echipa A, corect?

— Corect.

Pentru asta se afla Adam acolo, să intervină, dacă era cazul, pentru fiul lui. Se rezolvase. Restul n-avea nicio importanță.

— Seară bună, băieți.

Adam se întoarse la bar. Încuviință din cap spre Len Gilman, șeful poliției din oraș, căruia îi plăcea să lucreze în spatele tejghelei pentru că asta limita cazurile de conducere sub influența alcoolului. Len îi răspunse la fel și-i dădu o sticlă de Bud. Adam o desfăcu cu puțin prea mult entuziasm. Tripp Evans se așeză lângă el. Len îi împinse și lui o bere. Tripp ridică sticla și ciocni cu Adam. Ambii băură în tăcere în timp ce lumea se împrăștia. Oamenii își luau la revedere. Gaston se ridică plin de emfază – îi plăcea să dramatizeze – și-i aruncă o privire răutăcioasă lui Adam, care ridică sticla spre el, urându-i astfel de bine. Gaston ieși furios.

- Îți faci prieteni? întrebă Tripp.
- Sunt un tip prietenos.
- Știi că el este vicepreședintele consiliului, nu?
- Va trebui ca la următoarea întâlnire să-mi amintesc să-i fac o plecăciune, spuse Adam.
- Eu sunt președintele.
- În cazul ăsta, ar trebui să-mi fac rost de genunchiere.
- Tripp aprobă din cap; îi plăcuse replica.
- Bob trece printr-o perioadă grea.
- Bob e un cur umflat.
- Da, mă rog. Știi de ce rămân eu președinte?
- Te ajută să agăți gagici?
- Da, de-aia. Și pentru că, dacă demisionez, Bob este cel care va urma la conducere.
- Îngrozitor. Adam puse sticla de bere pe tejghea.
- Trebuie să plec.
- El nu mai are serviciu.
- Cine?
- Bob. Și-a pierdut slujba acum mai bine de un an.
- Îmi pare rău să aud asta, dar nu-i o scuză.
- N-am spus că este. Voiam doar să știi.
- Am înțeles.
- Bob are un agent de recrutare care-l ajută să-și găsească o slujbă – un recrutor de elită, foarte important.
- Și?
- Acest recrutor de elită încearcă să-i găsească lui Bob o nouă slujbă.
- Mi-ai zis deja.
- Recrutorul este Jim Hoch.
- Adam se opri.
- Tatăl lui Jimmy Hoch?
- Tripp nu spuse nimic.
- De asta îl vrea pe puști în echipă?
- Păi, ce, chiar ai crezut că lui Bob îi pasă că părinții sunt divorțați?

Adam se mulțumi să clatine din cap.

— Și ție ți se pare în regulă?

Tripp ridică din umeri.

— Nimic nu-i simplu aici. Dacă un părinte se implică în activitățile sportive ale copiilor săi, atunci știi că-i ca o leoaică în jurul puiului ei. Uneori, un puști este ales numai pentru că sunt vecini. Alteori aleg unul pentru că are o mamă sexy, care se îmbracă provocator la meciuri...

— Știi toate astea din proprie experiență?

— Pledez vinovat. Câteodată aleg un băiat pentru că tatăl lui îi poate ajuta să obțină o slujbă. Pare un motiv mai bun decât majoritatea celorlalte.

— Auzi, ești prea cinic pentru un director de publicitate.

Tripp zâmbi.

— Da, știu, dar noi așa vorbim întotdeauna. Cât de departe ai merge ca să-ți protejezi familia? Tu n-ai face rău nimănui, eu n-aș face rău nimănui, însă dacă cineva îți amenință familia, dacă asta ar însemna să-ți salvezi copilul...

— Am ucide?

— Uită-te în jur, amice. Tripp desfăcu brațele. Orașul ăsta, școlile astea, programele astea, copiii, familiile – din când în când, stau și mă gândesc și nu-mi vine să cred cât de norocoși suntem. Trăim visul, să știi.

Adam știa. Oarecum. Evoluase de la postul de apărător public prost plătit la cel de avocat specializat eminent plătit regește, pentru a-și permite să trăiască acest vis. Se întreba dacă merita.

— Și dacă Logan trebuie să tragă ponoasele?

— De când e viața dreaptă? Uite, am câțiva clienți de la o mare companie de automobile. Da, îi știi și tu numele. Și da, ai citit recent în ziare că a ascuns faptul că există o problemă la mecanismul de direcție. O mulțime de oameni au avut accidente ori au murit. Tipii ăștia de la automobile sunt chiar de treabă. Oameni obișnuiți. Și atunci, cum au

permis să se întâmple așa ceva? Cum au acceptat porcăria despre costuri și beneficii și au lăsat să moară oameni?

Adam înțelegea unde voia să ajungă, dar o discuție cu Tripp era întotdeauna interesantă.

— Pentru că sunt niște ticăloși corupți?

Celălalt se încruntă.

— Știi bine că nu ăsta-i adevărul. E ca și cu angajații companiilor din industria tutunului. Sunt toți diabolici? Ce părere ai despre evlavioșii care acoperă scandalurile din biserică sau, știi eu, despre cei care poluează râurile? Adam, sunt ei niște ticăloși corupți?

Așa era Tripp – un tată din suburbii filosof.

— Zi-mi tu.

— E vorba de perspectivă, Adam.

Tripp zâmbi. Își scoase șapca, își netezi părul rar, apoi își acoperi capul.

— Noi, oamenii, nu putem vedea clar. Suntem mereu subiectivi. Ne apărăm întotdeauna propriile interese.

— Observ ceva în legătură cu toate exemplele astea..., spuse Adam.

— Ce?

— Banii.

— Sunt rădăcina tuturor relelor, prietene.

Adam se gândi la Străin. Se gândi la cei doi fii ai săi care erau acum acasă, probabil făcându-și temele sau jucând un joc video. Se gândi la soția lui, care se afla la o conferință a profesorilor, în Atlantic City, și-i răspunse:

— Nu chiar a tuturor.